

JEFFREY ARCHER

Ja siihen liittyy
tarina

Ja siihen liittyy tarina

Jeffrey Archer

Ja siihen liittyy tarina

Suomentanut Britt-Marie Norrgård

SAGA Egmont

Ja siihen liittyy tarina
Suomentanut
Britt-Marie Norrgård
Shakespeare-lainaukset suomentanut
Paavo Cajander
Englanninkielinen alkuteos
And Thereby Hangs a Tale
Cover image: Shutterstock
Copyright © 2010, 2021 Jeffrey Archer ja SAGA Egmont
Kaikki oikeudet pidätetään

ISBN: 9788726966305

1. painos

Tämä kirja on suojattu tekijänoikeuslailla. Kopiointi muuhun kuin yksityiseen käyttöön sallittu ainoastaan Sagan ja kirjailijan luvalla.

Sisältö

Umpirakastunut sinuun*	11
Kuningattaren syntymäpäiväsähke*	26
Korkeat korot*	33
Sokkotreffit	48
Pankkiirin testamentti*	53
Huiputus*	72
Jään henkiin*	87
Silmää taiteelle	100
Ainoastaan jäsenille*	113
Epädiplomaattinen diplomaatti*	148
Irlantilainen onnenpekka*	170
Poliittisesti korrekki	184
Parempi tuntea vihollisensa	201
Majatalossa ei ollut tilaa	212
Kastiton*	223

* Perustuu tositapahtumiin

Omistuskirjoitukset

Haluaisin kiittää seuraavia ihmisiä heidän arvokkaista neuvoistaan ja avustaan:

Simon Bainbridge, Rosie de Courcy, Alison Prince, Billy Little, Davis Russell, Nisha and Jamwal Singh, Jerome Kerr-Jarrett, Mari Roberts, Joanthan Ticehurst, Mark Boyce ja Brian Wead.

GRUMIO

Ensiksi tiedä, että hevoseni on väsynyt; ja että herrani ja rouvani ovat lentäneet toinen toisensa niskaan.

CURTIS

Mitä?

GRUMIO

Niin, satulasta, nurinniskoin rapakkoon; ja siihen liittyy eräs tarina.

CURTIS

Mikä? Sano, hyvä Grumio.

William Shakespearen Kuinka äkäpussi kesytetään
(suomentanut Paavo Cajander)

Esipuhe

Kuuden kuluneen vuoden aikana olen koonnut monet näistä tarinoista matkustellessani ympäri maailmaa. Kymmenen niistä perustuu tunnettuihin tapahtumiin, ja ne on merkitty tähdellä, kuten aikaisimmissa kokoelmissani, kun taas loput viisi tarinaa ovat mielikuvitukseni tuotoksia.

Haluan kiittää kaikkia niitä ihmisiä, jotka ovat inspiroineet minua tarinoillaan. Vaikka jokaisen elämästä ei olisikaan kokonaisen romaanin aineksiksi, riittää se kuitenkin usein hemmetin hyvään novelliin.

Umpirakastunut sinuun*

JEREMY KATSOI PÖYDÄN YLI Arabellaa, eikä hän vieläkään voinut uskoa, että tämä oli suostunut hänen vaimokseen. Hän oli maailman onnekkain mies.

Arabella hymyili hänelle sitä samaa ujoa hymyä, joka oli lumonnut hänet heidän ensitapaamisellaan, kun tarjoilija saapui Jeremyn viereen. ”Minulle tulee espresso”, Jeremy sanoi, ”ja morsiameni” – sana tuntui vielä oudolta – ”ottaa minttuteetä.”

”Kiitos, sir.”

Jeremy yritti olla katsomatta ympärilleen huoneessa, jossa ihmiset olivat kuin kotonaan ja tiesivät tarkkaan, missä olivat ja mitä heiltä odotettiin. Hän sitä vastoin ei koskaan ennen ollut käynyt Ritzissä. Vilkutukset ja lentosuukot kaikilta asiakkailta, jotka purjehtivat sisään ja ulos salista, tekivät selväksi, että Arabella tunsikin kaikki hovimestarista ”koko porukkaan”, kuten hän usein kutsui heitä. Jeremy nojautui tuolin selkänojaan ja yritti rentoutua.

He olivat tavanneet ensimmäisen kerran Ascotin laukkaradalla. Arabella oli katsellut ulos kuninkaallisesta aitiosta, kun taas Jeremy oli katsellut ulkoa sisään. Jeremy uskoi asetelman pysyvän aina samana, mutta sitten Arabella väläytti hänelle tuon valloittavan

hymyn kävellessään ulos aitiosta ja kuiskatessaan hänelle ohi mennessään: ”Pistä kaikki panoksesi Trumpeterille.” Sitten Arabella katosi yksityisaitioiden suuntaan.

Jeremy tarttui tämän neuvoon ja pisti kaksikymmentä punttaa Trumpeterille – kaksinkertainen summa hänen normaaliin vedonlyöntiinsä verrattuna – ennen kuin palasi katsomaan, miten hevonen päihitti kaikki lukemin 5–1. Hän kiiruhti takaisin kuninkaalliselle aitiolle kiittääkseen Arabellaa ja toivoi, että tämä samalla antaisi hänelle uuden vinkin seuraavaan juoksuun, mutta tätä ei löytynyt mistään. Jeremy oli pettynyt, mutta pisti vielä viisikymmentä punttaa voitostaan hevoselle, jota *Daily Expressin* vedonlyöntivihjeiden myyjä hehkutti. Se osoittautui vanhaksi kaakiksi, joka huomiossa lehdessä nimettäisiin ”sijoittumattomaksi hevoseksi”.

Jeremy palasi kolmannen kerran kuninkaalliselle aitiolle toivoen, että näkisi taas Arabellan. Hän etsi hevoskarsinasta, joka oli täynnä tyylikkäitä miehiä pukeutuneina virallisiin pukuihin, joiden takinkäänteistä roikkui täysin identtisen näköisiä arvomerkkejä. Heidän mukanaan olivat vaimot ja tyttöystävät somistautuneina muotimekoin ja uskomattomin hattuluomuksin ja yrittäen kuumeisesti olla näyttämättä keneltäkään muulta. Sitten hän näki Arabellan seisomassa pitkän aristokraatilta näyttävän miehen vieressä. Tämä kumartui kuuntelemaan tarkkaan kilparatsastajaa, joka oli pukeutunut punakeltaisiin silkkiviivoin somistettuun pukuun. Arabella ei vaikuttanut kiinnostuneelta, ja hän alkoi katsella ympärilleen. Hän huomasi Jeremyn ja hymyili taas ystävällisesti. Hän kuiskasi jotain pitkälle miehelle, käveli sitten aition läpi ja tuli Jeremyn luo aitaukselle.

”Toivottavasti seurasit neuvoani”, Arabella sanoi.

”Tottahan toki”, Jeremy sanoi. ”Mutta kuinka saatoit olla niin varma?”

”Se on isäni hevonen.”

”Kannattaisiko minun satsata isäsi hevoseen seuraavassa juoksussa?”

”Ei ikinä. Sinun ei koskaan pidä lyödä vetoa, jos et ole varma. Toivon, että voitit tarpeeksi, jotta voit viedä minut illalliselle tänään.”

Jos Jeremy ei vastannutkaan välittömästi, se johtui vain siitä, ettei hän uskonut korviaan. Lopulta hän änkytti: ”Mihin haluaisit mennä?”

”Ivyyn, kello kahdeksalta. Muuten, nimeni on Arabella Warwick.” Samassa hän kääntyi ja palasi takaisin porukkansa luo.

Jeremy oli yllättynyt siitä, että Arabella oli edes suonut hänelle mitään huomiota, saati sitten että tämä oli ehdottanut illallista yhdessä. Jeremy ei odottanut, että se johtaisi mihinkään, mutta koska Arabella oli jo maksanut illallisesta, hänellä ei ollut mitään hävittävää.

Arabella tuli paikalle muutaman minuutin sovitun ajan jälkeen, ja kun hän astui ravintolaan, monen miehen katseet seurasivat häntä, kun hän käveli Jeremyyn pöydän luo. Jeremylle oli sanottu, että paikka oli täyteen varattu, kunnes hän mainitsi Arabellan nimen. Jeremy nousi paikaltaan jo kauan ennen kuin Arabella liittyi hänen seuraansa. Hän istui Jeremyä vastapäätä samalla kun tarjoilija ilmestyi hänen viereensä.

”Tavallinen, madame?”

Hän nyökkäsi, muttei siirtänyt katsettaan Jeremystä.

Hänen Bellininsä saapuessa Jeremy oli alkanut rentoutua vähän. Arabella kuunteli tarkkaan, mitä kaikkea hänellä oli sanottavanaan, nauroi hänen nokkeluuksilleen ja vaikutti kiinnostuneelta hänen työstään pankissa. No, Jeremy oli vähän liioitellut asemaansa ja sopimuksia, joiden parissa hän parhaillaan työskenteli.

Illallinen oli hieman kalliimpi kuin hän oli odottanut, ja sen jälkeen hän ajoi Arabellan takaisin kotiin Pavilion Roadille. Hän yllättyi, kun tämä pyysi häntä kahville, ja vielä yllätyneempi, kun he päätyivät sänkyyn.

Jeremy ei koskaan ennen ollut maannut naisen kanssa heti ensimmäisillä treffeillä. Hän päätteli vain, että niin ”porukka” kai teki,

ja kun hän lähti seuraavana aamuna, hän ei todellakaan odottanut kuulevansa naisesta enää ikinä. Mutta Arabella soitti sinä iltapäivänä ja kutsui hänet luokseen illalliselle. Siitä päivästä alkaen he viettivät tuskin päivääkään erossa toisistaan seuraavan kuukauden aikana.

Jeremyä miellytti kaikista eniten se, että Arabella ei loukkaantunut, vaikka Jeremy ei pystynyt viemään häntä hänen vakiopaikkoihinsa, ja että tämä vaikutti jakavan mielellään hänen kanssaan kiinalaisen tai intialaisen aterian, kun he menivät ulos syömään. Usein Arabella vaati, että he jakaisivat laskun.

Mutta Jeremy ei vielääkään uskonut suhteen kestävän ennen kuin Arabella yhtenä iltana sanoi: ”Kai sinä tiedät, että olen rakastunut sinuun, Jeremy?”

Jeremy ei koskaan ollut lausunut ääneen oikeita tunteitaan Arabellaa kohtaan. Hän luuli heidän suhdettaan lyhytkestoiseksi, kuten Arabellan porukka sitä varmaan kuvailisi. Ei sillä, että Arabella olisi koskaan esitellyt Jeremyä kenelläkään omassa porukassaan. Kun hän polvistui ja kosi Arabellaa Annabelsin tanssilattialla, hän ei ollut uskoa korviaan, kun tämä vastasi myöntävästi.

”Ostan sormuksen huomenna”, hän sanoi ja yritti olla ajattelematta heiveröistä pankkitiliään, joka oli mennyt entistä enemmän miinukselle sen jälkeen, kun hän tapasi Arabellan.

”Miksi vaivautua ostamaan sormus, kun voi varastaa parhaan mahdollisen?” Arabella sanoi.

Jeremy purskahti nauruun, mutta nopeasti selvisi, ettei Arabella laskenut leikkiä. Tämä oli se hetki, jolloin hänen olisi kuulunut lähteä tiehensä, mutta hän tajusi, ettei kestäisi menettää Arabellaa. Hän tiesi haluavansa viettää loppuelämänsä tämän kauniin ja hurmaavan naisen kanssa, ja sormuksen varastaminen olisi siitä pieni hinta.

”Minkälaisen varastan?” hän kysyi, eikä hän ollut vielääkään täysin varma siitä, kuinka tosissaan Arabella oli.

”Kalliin”, hän vastasi. ”Oikeastaan olen jo valinnut, minkä haluan.” Hän antoi Jeremylle De Beersin luettelon. ”Sivulla

neljäkymmentäkolme”, hän sanoi. ”Sitä kutsutaan Kandicen timantiksi.”

”Mutta oletko suunnitellut, kuinka varastan sen?” Jeremy kysyi ja tutki valokuvaa virheettömästä keltaisesta timantista.

”Voi, älä siitä huolehdi, rakas”, Arabella sanoi. ”Sinun ei tarvitse kuin noudattaa ohjeitani.”

Jeremy ei sanonut sanaakaan ennen kuin Arabella oli kuvaillut suunnitelmansa loppuun.

Niinpä hän oli päätenyt Ritziin sinä aamuna pukeutuneena ainoaan hänelle räätälöityyn pukuun, Linksin kalvosinnappeihin, Cartierin Tank -rannekelloon ja vanhaan Etonin solmioon, jotka kaikki kuuluivat Arabellan isälle.

”Minun on palautettava kaikki tänä iltana”, Arabella sanoi, ”muuten isä voi huomata niiden puuttuvan ja alkaa kysellä niiden perään.”

”Totta kai”, Jeremy sanoi. Hänestä oli hauskaa tutustua rikkaiden maailman erikoisuuksiin, vaikka tuttavuus olisikin ohikiitävä.

Tarjoilija palasi kantaen hopeatarjotinta. Kumpikaan heistä ei puhunut, kun hän asetti kupin minttuteetä Arabellan eteen ja kahvipannun Jeremyn puolelle pöytää.

”Saako olla muuta, sir?”

”Ei kiitos”, Jeremy vastasi, ja hänen äänensä huokui itsevarmuutta, jonka hän oli oppinut kuluneen kuukauden aikana.

”Uskotko, että olet valmis?” Arabella kysyi. Hänen polvensa sipaisi Jeremyn jalkaa ja hän väläytti tälle jo tutuksi käyneen valloittavan hymyn.

”Olen valmis”, Jeremy sanoi yrittäen kuulostaa vakuuttavalta.

”Hyvä. Odotan täällä, kunnes palaat, armaani.” Sama hymy taas. ”Tiedäthän, kuinka paljon tämä merkitsee minulle?”

Jeremy nyökkäsi, nousi paikaltaan ja sen enemmittä puheita käveli ulos salista, käytävän poikki, heitto-oven läpi ja ulos Piccadillylle. Hän pani purukuminpalan suuhunsa toivoen, että se

auttaisi häntä rentoutumaan. Normaalisti Arabella ei olisi hyväksynyt sitä, mutta tässä tapauksessa hän oli suositellut sitä. Jeremy seisoi hermostuneena jalkakäytävällä ja odotti sopivaa taukoa liikenteessä, sitten hän pujahti kadun yli ja pysähtyi De Beersin, maailman suurimman timanttikaupan, eteen. Tämä oli hänen viimeinen tilaisuutensa kävellä tiehensä. Hän tiesi, että hänen pitäisi, mutta jo Arabellan ajatteleva tekniikka teki sen mahdottomaksi.

Hän soitti ovikelloa ja huomasi, että hänen kämmenensä hikosivat. Arabella oli varoittanut häntä, ettei De Beersiin voinut kävellä kuin ruokakauppaan ja että he saattoivat jopa jättää oven avaamatta asiakkaan ulkoisen olemuksen perusteella. Siksi hänelle oli tehty hänen elämänsä ensimmäinen käsin ommeltu mittatilauspuku ja siihen kuuluva uusi silkkipaita, ja siksi hänellä oli päällään Arabellan isän rannekello, kalvosinnapit ja vanha Etonin solmio. ”Solmio takaa sen, että ovi avataan heti”, Arabella oli kertonut hänelle, ”ja kun he näkevät kalvosinnapit, sinut kutsutaan yksityiseen huoneeseen, sillä silloin he ovat vakuuttuneita siitä, että olet yksi niistä harvoista ihmisistä, joilla on varaa heidän tuotteisiinsa.”

Kävi ilmi, että Arabella oli oikeassa, sillä kun ovivahti tuli paikalle, hän katsoi Jeremyä kerran ja avasi heti oven lukot.

”Hyvää huomenta, sir. Kuinka voin auttaa teitä?”

”Tahtoisin ostaa kihlasormuksen.”

”Totta kai, sir. Astukaa sisään.”

Jeremy seurasi häntä pitkään käytävään katsellen seinillä olevia valokuvia, jotka esittivät yrityksen historiaa sen perustamisvuodesta 1888 asti. Päästyään käytävän loppuun ovimies katosi ja tilalle tuli pitkä, keski-ikäinen mies hyvin istuvassa tummassa puvussa, valkoisessa silkkipaidassa ja mustassa solmiossa.

”Hyvää huomenta, sir”, hän sanoi kumartaen kevyesti. ”Nimeni on Crombie”, hän lisäsi ennen kuin pyysi Jeremyä astumaan yksityiseen toimistoonsa. Jeremy astui pieneen, hyvin valaistuun huoneeseen. Keskellä huonetta oli soikion muotoinen pöytä, joka oli peitetty

Kun vanha herra saa onnittelut itse kuningattarelta satavuotispäivänään, hän otaksuu vaimon saavan samanlaisen onnittelun kolmen vuoden päästä. Vaimon syntymäpäivänä hän yllättyy kuitenkin toden teolla...

Mitä tapahtuu, kun sokea mies ihastuu kahvilassa vieressään istuvan naiseen? Mies luottaa kuulostaistinsa, mutta jääkö hänellä jotakin olennaista huomaamatta?

Italiassa matkustava nuori mies yrittää etsiä epätoivoisesti vapaata hotellihuonetta. Kun hän kohtaa eräässä hotellissa kauniin vastaanottovirkailijan, hänen päämääränsä unohtuu. Mies ei kuitenkaan arvaa, että tämä nainen kertoo missä kaappi seisoo.

Jeffrey Archerin "Ja siihen liittyy tarina" sisältää viisitoista kiehtovaa novellia, joista kymmenen perustuu tosিতapahtumiin. Kokoelma sisältää seuraavat tarinat:

1. Umpirakastunut sinuun* 2. Kuningattaren syntymäpäiväsäihke* 3. Korkeat korot* 4. Sokkotreffit 5. Pankkiirin testamentti* 6. Huiputus* 7. Jään henkiin* 8. Silmää taiteelle 9. Ainoastaan jäsenille* 10. Epädiplomaattinen diplomaatti* 11. Irlantilainen onnenpekka* 12. Poliittisesti korrekti 13. Parempi tuntee vihollisensa 14. Majatalossa ei ollut tilaa 15. Kastiton*

* Perustuu tosিতapahtumiin

Jeffrey Archer (s.1940) on englantilainen kirjailija ja poliitikko. Hänet tunnetaan erityisesti "Clifton-kronikka" -kirjasarjasta, johon kuuluu seitsemän osaa. Archer on julkaissut kymmenittäin romaaneja sekä novellikokoelmia. Hän julkaisi esikoisteoksensa "Miljoonan dollarin petos" vuonna 1976.